

Voorwoord

Waarom ik dit verhaal vertel

Lange tijd dacht ik dat het toeval was. Dat ik simpelweg pech had gehad in de liefde. Dat ik steeds weer de verkeerde persoon tegenkwam.

Na iedere relatie kon ik precies aanwijzen wat de ander verkeerd had gedaan. De leugens, de afwijzingen, de manipulaties, het gebrek aan respect, de woorden die pijn deden en de situaties die mij langzaam steeds verder van mezelf verwijderden.

En toch gebeurde het opnieuw. Niet één keer. Niet twee keer. Maar vier keer.

De personen waren verschillend, maar de dynamiek leek opvallend veel op elkaar. Alsof ik steeds opnieuw hetzelfde verhaal beleefde met een ander gezicht.

Dat bracht me bij een ongemakkelijke vraag:

Waarom bleef ik dit aantrekken?

Die vraag voelde confronterend. Want zolang ik de ander verantwoordelijk hield voor mijn pijn, hoefde ik niet naar mezelf te kijken. Dan was ik slachtoffer van omstandigheden. Dan lag de oorzaak buiten mij. Maar diep vanbinnen wist ik dat er meer speelde.

Langzaam begon ik te begrijpen dat relaties vaak spiegels zijn. Ze laten ons niet alleen zien wie de ander is, maar vooral wie wij zelf zijn. Onze verlangens. Onze overtuigingen. Onze onzekerheden. Onze angsten.

Vaak kiezen we niet voor de liefde die gezond voor ons is. We kiezen voor wat vertrouwd voelt. Zelfs wanneer dat vertrouwde ons pijn doet.

Soms verlangen we zo sterk naar liefde, erkenning of verbondenheid dat we signalen negeren die ons eigenlijk willen beschermen. We praten gedrag goed. We verleggen onze grenzen. We geven steeds opnieuw het voordeel van de twijfel. Niet omdat de ander ons daartoe dwingt, maar omdat wij hopen dat het anders zal worden.

Dat besef veranderde alles. Niet omdat ik mezelf de schuld ging geven. Schuld brengt geen groei. Verantwoordelijkheid wel.

Ik ben niet verantwoordelijk voor de keuzes van een ander. Ik ben wel verantwoordelijk voor wat ik accepteer, wat ik toelaat en hoe ik voor mezelf zorg.

Dat onderscheid heeft mij bevrijd. Dit verhaal gaat daarom niet over vier verkeerde partners. Dit verhaal gaat over vier spiegels. Vier relaties die mij stap voor stap lieten zien wat ik nog mocht leren.

Vier ontmoetingen die mij uiteindelijk terugbrachten naar de belangrijkste relatie van allemaal:

de relatie met mezelf.

Misschien herken jij jezelf in delen van mijn verhaal. Misschien heb jij ook patronen gezien die zich blijven herhalen. Misschien vraag jij je af waarom je steeds opnieuw in vergelijkbare situaties terechtkomt.

Dan is dit verhaal voor jou. Niet om terug te kijken naar wie schuld heeft. Maar om te ontdekken welke kracht er ontstaat wanneer je bereid bent naar jezelf te kijken.

Want soms moet dezelfde les vier keer voorbij komen voordat je haar werkelijk begrijpt!

Hoofdstuk 1

De tweede kans die geen tweede kans was

Na mijn eerste verkering wist ik hoe verliefdheid voelde. Misschien was dat wel het probleem.

Mijn eerste liefde was verboden geweest. Niet omdat wij dat wilden, maar omdat anderen vonden dat het niet mocht. Voordat we de kans kregen om samen te ontdekken wat onze relatie werkelijk kon zijn, werden we uit elkaar getrokken.

Dat verlies bleef bij me. Ik had niet alleen een jongen verloren. Ik had ook een droom verloren. Een toekomst die nooit de kans had gekregen om werkelijkheid te worden.

Toen ik achttien, negentien jaar was, verlangde ik meer dan ooit naar een vriendje. Ik wilde gezien worden. Gewild worden. Ik wilde ervaren wat mij eerder was afgenomen.

Ik was rebels geworden.

Een deel van mij wilde bewijzen dat ik zelf keuzes kon maken. Dat niemand meer voor mij zou bepalen met wie ik wel of niet mocht zijn. Tegelijkertijd probeerde ik toch binnen de verwachtingen van mijn familie te blijven. Ik dacht dat ik een middenweg kon vinden.

Maar het leven had andere plannen.

Ik ontmoette hem op het schoolplein. Via via kwamen we met elkaar in contact. Achteraf zie ik iets wat ik toen niet zag. Hij zocht mij niet op. Ik zocht hem op.

Niet omdat hij mij zo duidelijk liet voelen dat hij mij wilde, maar omdat ik hoopte dat hij dat zou doen. Ik was op zoek naar aandacht. Naar bevestiging. Naar het gevoel dat ik bijzonder was voor iemand.

En wanneer hij mij aandacht gaf, voelde dat als liefde. Pas veel later begreep ik dat aandacht en liefde niet hetzelfde zijn. Maar op dat moment wist ik dat nog niet.

Ik dacht dat de vlinders in mijn buik betekenden dat ik verliefd was. In werkelijkheid was ik verliefd op het gevoel dat ik gezien werd.

Net als bij mijn eerste relatie kregen familieomstandigheden opnieuw een rol. Ook deze relatie voelde ingewikkeld. Hij durfde er niet volledig voor te gaan en ik durfde hem niet los te laten.

Misschien omdat ik de eerste liefde al had moeten verliezen. Nog een verlies kon ik niet verdragen.

Toen ik uiteindelijk van huis wegliep in mijn eerste studiejaar en een eigen kamer kreeg, voelde dat als vrijheid. Voor het eerst stond ik op eigen benen.

Vrijheid betekende voor mij ook dat ik hem opnieuw kon opzoeken. Ik liet hem weten dat ik weg was uit mijn oude situatie. In mijn hoofd was dit het moment waarop wij eindelijk een echte kans konden krijgen. Ik dacht dat hij blij zou zijn. Dat hij mij zou steunen. Dat hij zou kiezen voor ons.

Maar wat ik niet zag, was dat ik vanaf het begin genoeg nam met veel minder dan ik verdiende.

Ik praatte dingen goed die eigenlijk niet goed waren. Ik negeerde signalen. Ik vulde gaten op die niet van mij waren om op te vullen.

Hij was jong, charmant en vooral bezig met zichzelf. Ik was serieus. Verantwoordelijk. Gericht op de toekomst. Toch maakte ik daar geen probleem van. Ik dacht dat liefde betekende dat je elkaar aanvulde.

In werkelijkheid begon ik mezelf langzaam kwijt te raken.

Door omstandigheden kwam ik uiteindelijk bij hem terecht. Hij had een eigen woning en zonder dat het ooit echt bewust besproken werd, gingen we samenwonen. Achteraf gezien vertelde dat huis mij alles wat ik had moeten weten.

Het huis was een weerspiegeling van zijn leven. Chaotisch. Onverzorgd. Onverantwoordelijk. Overall waren excuses. Overall waren redenen waarom dingen niet liepen zoals ze zouden moeten lopen. Schulden waren de schuld van anderen. Problemen waren de schuld van omstandigheden. Verantwoordelijkheid lag altijd ergens anders.

Maar ik zag vooral iemand die hulp nodig had. En dus deed ik wat ik altijd deed. Ik ging zorgen. Ik loste problemen op. Ik nam verantwoordelijkheden over.

Ik geloofde dat als ik maar genoeg liefde gaf, genoeg begrip had en genoeg mijn best deed, alles goed zou komen. Maar liefde kan geen verantwoordelijkheid vervangen.

Langzaam veranderde onze relatie.

Hij stopte met werken. Ik werkte harder. Hij gaf geld uit. Ik maakte me zorgen.

Hij nam. Ik gaf. En telkens schoof ik mijn eigen grenzen verder op. Ik wilde niet alleen geliefd zijn. Ik wilde onmisbaar zijn.

Dat verschil heeft mij uiteindelijk veel gekost. Want hoe meer ik gaf, hoe minder respect ik terugkreeg. Hij werd steeds losbandiger. Andere vrouwen kregen openlijk aandacht. Respect voor onze relatie leek hem steeds minder te interesseren.

En toch bleef ik. Omdat ik dacht dat liefde betekende dat je volhoudt. Omdat ik dacht dat opgeven hetzelfde was als falen.

Omdat ik nog steeds hoopte dat de jongen op wie ik verliefd was geweest, terug zou komen. Maar die jongen bestond allang niet meer. Misschien had hij zelfs nooit bestaan.

En toen kwam het moment waarop woorden niet langer het enige waren dat pijn deed.

De grens die ik nooit dacht over te gaan, werd overschreden. Het werd fysiek. En voor het eerst begon een vraag zich voorzichtig aan mij op te dringen:

Hoeveel van mezelf was ik nog bereid te verliezen om door iemand anders gekozen te worden?

Waar ik jarenlang grenzen had verlegd, excuses had gemaakt en gedrag had goedgepraat, kon ik nu niet meer ontkennen wat er gebeurde.

De jongen die ooit symbool stond voor vrijheid, liefde en mijn eigen keuzes, was veranderd in iemand voor wie ik bang was geworden.

Of misschien was hij niet veranderd. Misschien zag ik eindelijk wat er al die tijd al aanwezig was geweest.

De situatie liep zo uit de hand dat er een ziekenhuisbezoek aan te pas kwam. Verkrachting binnenshuis, omdat ik volgens hem niet genoeg gaf. Het was niet langer iets wat ik verborgen kon houden of kon verklaren met excuses.

De waarheid liet zich niet meer verstoppen. En daarmee werd ook mijn familie geconfronteerd met wat er werkelijk speelde.

Op het moment dat alles zichtbaar werd, kwamen de mensen om mij heen in beweging. Waar ik zelf nog twijfelde, zagen zij wat ik niet meer wilde zien.

Deze relatie was voorbij.

Niet door een gezamenlijk besluit. Niet omdat wij samen tot inzicht kwamen. Maar omdat de situatie onhoudbaar was geworden.

Uiteindelijk gooide hij mijn spullen op straat. Alles waar ik zo hard voor had gewerkt. Alles wat ik had opgebouwd. Alle energie die ik had gestoken in het redden van hem, van ons, van de relatie.

Het lag letterlijk buiten. Net zoals ikzelf.

Verslagen keerde ik terug naar mijn moeder. Terug naar het huis dat ik juist had verlaten. Terug naar de omgeving waar ik zo graag aan had willen ontsnappen. Terug naar de controle. Terug naar de verwachtingen. Terug naar de oude tradities die mij jarenlang hadden beperkt.

Het voelde alsof ik alles kwijt was. Niet alleen mijn relatie. Ook mijn vrijheid. Mijn zelfstandigheid. Mijn toekomstbeeld.

Ik was vertrokken om mijn eigen leven op te bouwen en kwam terug op dezelfde plek waar ik begonnen was. Alsof al mijn inspanningen voor niets waren geweest.

De leegte die volgde was diep. Dieper dan het verdriet om een verbroken relatie.

Ik viel in een zwart gat. Een periode waarin ik niet alleen moest verwerken wat hij mij had aangedaan, maar ook onder ogen moest komen wat ik mezelf had aangedaan.

Want ergens wist ik dat ik onderweg steeds verder van mezelf verwijderd was geraakt.

Ik had zo hard gevochten om door iemand gekozen te worden, dat ik vergeten was mezelf te kiezen. Maar dat inzicht had ik toen nog niet.

Toen voelde ik vooral verlies. En de pijnlijke overtuiging dat ik opnieuw terug was bij af.

Wat ik niet wist, was dat dit einde niet het einde van het verhaal zou worden. Het was slechts het begin van een nieuw hoofdstuk. En opnieuw zou ik op zoek gaan naar liefde.

Hoofdstuk 2

De man die mij vond

Na alles wat er gebeurd was, verdween ik in mijn werk.

Niet omdat ik zo graag carrière wilde maken, maar omdat werken eenvoudiger was dan voelen.

Mijn relatie lag in puin. Mijn zelfvertrouwen had flinke klappen gekregen. Ik woonde weer thuis bij mijn moeder en voelde me opnieuw gevangen in een leven waarvan ik dacht dat ik het achter me had gelaten.

Dus deed ik wat veel mensen doen wanneer het leven pijn doet.

Ik bleef bezig.

Ik stond op, ging naar mijn werk, kwam thuis, ging slapen en begon de volgende dag opnieuw.

Langzaam pakte ik de draad weer op.

Op kantoor had ik leuke collega's. Ik kon goed met mensen omgaan en had altijd wel vriendinnen om me heen. Tijdens de lunch wandelden we samen door de stad, maakten we grapjes en leek het leven soms weer even normaal.

Ook kwam ik opnieuw in contact met een oude jeugdvriendin. Dat voelde vertrouwd.

Voor het eerst in lange tijd begon ik weer een beetje ademruimte te voelen.

En juist toen gebeurde er iets onverwachts.

Tijdens een van onze wandelingen bleef een collega achter in gesprek met iemand die zij tegenkwam. Later kwam ze naar mij toe.

"Die jongen heeft een oogje op jou."

Ik moest lachen. Ik had er niet veel mee.

Na alles wat ik had meegemaakt, zat ik niet te wachten op ingewikkelde situaties. Bovendien kende ik hem niet eens.

Dus haalde ik mijn schouders op. Als het belangrijk was, zou ik het vanzelf wel merken.

Een tijdje later stond ik na mijn werk bij de bushalte. Gewoon een normale dag. Totdat er een man op mij af kwam. Hij stelde zichzelf voor en legde uit dat hij degene was over wie mijn collega had gesproken.

Hij vertelde dat hij mij al vaker had gezien en dat hij graag kennis wilde maken. Ik weet nog dat ik verrast was door zijn directheid. Maar ergens vond ik het ook wel leuk. Niet omdat ik meteen verliefd was. Maar omdat iemand moeite deed. Omdat iemand mij zag. Dus gaf ik toe.

We begonnen te bellen. Urenlang. Via MSN, want WhatsApp bestond nog niet. We leerden elkaar kennen zoals dat vroeger ging. Met lange gesprekken, nieuwsgierigheid en de spanning van een nieuw contact.

Na verloop van tijd gingen we uit eten. Voor mij was dat bijzonder. Nog nooit had iemand mij echt meegenomen op een date. Ik voelde me gezien en speciaal.

Alsof ik eindelijk de aandacht kreeg waar ik zo lang naar had verlangd. Er was alleen één klein detail. Toen de rekening kwam, bleek hij zijn portemonnee vergeten te zijn.

Ik betaalde. En eerlijk gezegd vond ik daar niets van. Iedereen kan toch iets vergeten? Dat hield ik mezelf in ieder geval voor. Achteraf zie ik dat dit een patroon zou worden.

Niet het vergeten van een portemonnee. Maar het wegwuiven van signalen. Het goedpraten van dingen die eigenlijk vragen opriepen.

Na het eten gingen we naar zijn huis. We brachten meer tijd met elkaar door en langzaam groeide het gevoel dat ik misschien opnieuw iemand had gevonden.

Iemand met wie ik een toekomst kon opbouwen. Iemand die anders was dan mijn vorige relatie.

Of misschien wilde ik dat vooral heel graag geloven. We hielden contact. Ik bezocht hem regelmatig en genoot van de aandacht die hij mij gaf. Hij had zijn eigen huis, eigen auto en oogde erg zelfstandig en volwassen.

Totdat er ineens stilte kwam. Geen telefoontjes. Geen berichten. Geen uitleg. Gewoon niets.

Ik vond het vreemd, maar probeerde mezelf gerust te stellen. Misschien was hij druk. Misschien speelde er iets.

Totdat mijn collega mij op een dag belde.

"Heb jij hem nog gezien?" vroeg ze. "Nee," antwoordde ik. Toen vertelde ze iets wat ik niet had zien aankomen. Ze had hem ergens in de stad gezien. Lopend achter een kinderwagen.

Ik weet nog dat ik even stilviel. Een kinderwagen? Dat kon toch niet?

Uiteindelijk kreeg ik hem aan de telefoon. En tijdens dat gesprek vertelde hij mij de waarheid. Hij was vader geworden. Ik wist niet goed wat ik moest voelen.

Verbazing. Teleurstelling. Verwarring. Misschien wel alles tegelijk.

Want dit was niet zomaar iets wat je vergeet te vertellen aan iemand met wie je aan het daten bent.

Toch deed ik wat ik vaker deed. Ik zocht naar begrip. Ik zocht naar excuses. Ik zocht naar redenen waarom het misschien toch niet zo erg was.

Hij had immers al een oudere dochter. Mensen maken fouten. Situaties kunnen ingewikkeld zijn.

En bovendien... Hij was lief voor mij. Dus accepteerde ik het. Niet omdat het goed voelde. Maar omdat ik opnieuw bang was om iemand los te laten die mij aandacht gaf.

Achteraf gezien was dat het moment waarop ik opnieuw een afslag nam. Een afslag weg van mezelf.

En weer had ik het niet door.

Toch bleef er iets knagen.

Een gevoel dat zich niet liet wegduwen. Hoe hard ik ook probeerde te geloven in zijn woorden, mijn gevoel vertelde een ander verhaal.

Ik wilde hem vertrouwen. Misschien wel omdat ik zo graag wilde dat het deze keer anders zou zijn. Ik had al zoveel meegemaakt. Ik wilde niet opnieuw ontdekken dat ik mij vergist had.

Maar intuïtie is geduldig. Die blijft wachten totdat je bereid bent te luisteren.

Op een dag was hij weg en bleef ik alleen achter in zijn huis. Zoals zo vaak begon ik wat op te ruimen. Ik ben iemand die rust vindt in orde. Een opgeruimd huis geeft overzicht, ruimte om adem te halen.

Tijdens het opruimen kwam ik kaartjes tegen van websites die niet pasten bij het beeld dat hij mij van zichzelf had gegeven.

Ik keek ernaar. Legde ze weg. Pakte ze weer op. Iets voelde niet goed. Niet veel later vond ik mezelf achter zijn computer. Niet omdat ik op zoek was naar iets verkeerd. Maar omdat ik op zoek was naar duidelijkheid.

En die duidelijkheid kwam. Alleen niet op de manier waarop ik had gehoopt. Wat ik ontdekte, liet de grond onder mijn voeten verdwijnen.

Het leven dat hij mij had voorgespiegeld bleek slechts een deel van de waarheid te zijn. Er waren geheimen. Er waren activiteiten waarover hij nooit had verteld. Er waren contacten waarvan ik het bestaan niet kende. En er was een werkelijkheid waarin de moeder van zijn kind een veel grotere rol speelde dan hij mij had doen geloven.

Plotseling vielen alle puzzelstukjes op hun plaats. Waarom ik soms moest verdwijnen wanneer er iemand voor de deur stond. Waarom bepaalde telefoongesprekken altijd buiten mijn gehoor plaatsvonden. Waarom er zoveel vragen waren waarop nooit een helder antwoord kwam.

Ik voelde verdriet. Maar bovenal voelde ik verraad. Niet omdat hij een verleden had. Iedereen heeft een verleden. Maar omdat hij mij niet de waarheid had verteld.

Toen ik hem ermee confronteerde, gebeurde er iets wat ik nooit zal vergeten. Ik verwachtte een gesprek. Misschien een uitleg. Misschien zelfs eerlijkheid. Maar in plaats daarvan ontmoette ik woede.

De man die mij aandacht had gegeven, die mij het gevoel had gegeven bijzonder te zijn, veranderde voor mijn ogen. Zijn reactie ging niet over begrip. Zijn reactie ging over controle. Hij probeerde mij ervan te overtuigen dat wat ik had ontdekt normaal was. Dat ik het verkeerd zag. Dat ik ouderwets dacht. Dat ik mij moest aanpassen. Langzaam probeerde hij mijn grenzen te verleggen. Niet één grote stap tegelijk. Maar beetje bij beetje.

Alsof hij wilde onderzoeken hoe ver hij kon gaan voordat ik mezelf kwijt zou raken. Wat volgde waren momenten waar ik jarenlang nauwelijks woorden voor kon vinden.

Momenten waarin ik wist dat er iets fundamenteel niet klopte.

Momenten waarin ik voelde dat dit niets meer met liefde te maken had. Het moeilijkste om toe te geven is niet wat een ander je aandoet. Het moeilijkste is erkennen dat je bent gebleven terwijl je diep vanbinnen wist dat het verkeerd was.

Dat besef heeft mij jarenlang achtervolgd. Niet omdat ik mezelf de schuld gaf. Maar omdat ik wilde begrijpen waarom ik mijn eigen gevoel zo vaak had genegeerd.

Gelukkig was er nog iets in mij dat niet gebroken was. Een stem. Zacht, Bijna onhoorbaar. Maar aanwezig.

Een stem die bleef zeggen:

Dit ben jij niet.

Dit is niet wat liefde hoort te zijn.

Toen ik uiteindelijk een eigen woning kreeg, voelde dat alsof er een deur openging. Voor het eerst had ik een plek waar ik veilig was. Een plek waar ik kon nadenken. Een plek waar ik weer kon voelen... veilig en ver van geweld en onderdrukking.

En op die plek nam ik een besluit.

Ik ging weg. Niet uit woede. Niet uit wraak. Maar uit zelfbehoud. Vanaf dat moment begon ik de waarheid te verzamelen. De waarheid die ik al die tijd niet had willen zien.

Langzaam werd duidelijk dat ik niet de enige was. Hij had nog steeds een relatie met de moeder van zijn kind. Maar daar bleef het niet bij. Er waren meer vrouwen. Meer verhalen. Meer leugens. Iedereen kende een andere versie van hem. En ik had geloofd dat mijn versie de echte was.

Dat besef deed pijn. Ontzettend veel pijn. Maar tegelijkertijd gebeurde er iets anders.

Voor het eerst begon ik te begrijpen dat liefde niet betekent dat je alles accepteert.

Dat trouw niet betekent dat je jezelf moet opofferen. Dat begrip niet betekent dat je je grenzen moet verliezen. En hoewel ik dacht dat ik eindelijk wakker was geworden, wist ik nog niet dat de belangrijkste les nog moest komen.

Want patronen verdwijnen niet omdat je ze hebt herkend. Ze verdwijnen pas wanneer je begrijpt waarom je ze bent gaan leven. Door chantage, achtervolgingen en angstzaaij probeerde hij mijn leven op afstand te beheersen. Maar het geloof in dat ik dit allemaal niet verdiende, was sterker dan alles wat hij me ooit deed geloven.

Hoofdstuk 3

Vrij als een vogel

Voor het eerst in lange tijd voelde mijn leven weer als van mij.

Ik had mijn eigen huis. Geen groot huis, geen luxe, maar een plek die helemaal van mij was. Een grote slaapkamer, een kleine slaapkamer en een woonkamer waar ik na een lange werkdag tevreden op de bank kon neerploffen. Langzaam richtte ik alles in zoals ik het wilde. Iedere aankoop, ieder meubelstuk en ieder hoekje dat ik gezellig maakte voelde als een overwinning.

Ik had mijn baan, die ik serieus nam. Mijn werk gaf mij structuur en zekerheid. De dreigementen uit het verleden werden minder en langzaam begon ik weer te genieten van het leven.

Ik trok op met vriendinnen en mijn nichtjes. We gingen winkelen, eten, de stad in en soms een avond stappen. We lachten veel en maakten herinneringen. Voor het eerst voelde ik mij niet langer gevangen door mijn verleden.

Ik was niet meer het meisje dat gecontroleerd werd. Ik was niet meer de vrouw die gevangen zat in een gewelddadige relatie.

Ik was vrij. Vrij om mijn eigen keuzes te maken. Vrij om mijn eigen leven vorm te geven.

Vrij als een vogel.

In die periode kwam ook Hyves op. Uren kon ik doorbrengen achter mijn computer. Foto's bekijken, berichten lezen en reageren op mensen die ik kende, maar soms ook op mensen die ik niet kende.

En daar ontmoette ik hem. Nummer drie.

Het begon onschuldig. Een gesprek hier, een berichtje daar. Hij was vriendelijk, grappig en vooral heel benaderbaar. Er zat geen druk achter. Toen we uiteindelijk besloten elkaar te ontmoeten, spraken we af langs het water.

Ik weet nog dat hij bij mij in de auto stapte, naar me keek en direct zei:

"Je bent in het echt nog mooier dan op de foto."

Ik moest lachen. Het was charmant. En vooral onverwacht.

We praatten uren. Over van alles en nog wat.

Hij had humor, was spontaan en wist precies hoe hij een gesprek levendig moest houden. Ik voelde me op mijn gemak.

Na alles wat ik had meegemaakt voelde dat als een verademing. Langzaam groeide het contact uit tot een relatie.

Het ging snel. Misschien wel te snel. Voor ik het wist was hij vaker bij mij dan bij zichzelf. En niet veel later woonde hij praktisch bij mij in.

Hij woonde op dat moment nog bij zijn moeder. Hoewel hij inmiddels ruim in de dertig was, zag ik daar toen geen groot probleem in. Ik wilde niet oordelen. Ik wilde hem leren kennen zoals hij was. Mijn familie was minder enthousiast. Zij zagen dingen die ik niet zag. Of misschien zagen zij dingen die ik niet wilde zien.

Want ik was verliefd. Of misschien beter gezegd: ik wilde heel graag geloven dat ik eindelijk iemand had gevonden bij wie het anders zou zijn.

Toch begonnen er langzaam dingen op te vallen. Hij had geen werk. Nam weinig verantwoordelijkheid. En leek voor veel zaken nog afhankelijk van zijn moeder. Daarnaast was er alcohol. In het begin leek dat geen probleem.

Een drankje hier. Een drankje daar. Gezelligheid.

Maar naarmate de maanden verstreken begon ik te zien dat alcohol een veel grotere rol speelde in zijn leven dan ik aanvankelijk had gedacht. Hij dronk vaak. En hij dronk veel. Wanneer hij had gedronken, veranderde hij.

Zijn woorden werden harder. Zijn gedrag grover. Discussies werden ruzies. Ruzies werden confrontaties. En steeds vaker kwamen daar agressie en geweld bij kijken.

Toch bleef ik. Omdat ik dacht dat liefde betekende dat je iemand een kans geeft. Omdat ik geloofde dat mensen konden veranderen. Omdat ik dacht dat iedereen wel iets had.

Toen raakte ik in verwachting. Vanaf het moment dat ik wist dat ik zwanger was, voelde ik hoop.

Hoop dat wij samen zouden groeien. Hoop dat hij zijn verantwoordelijkheid zou nemen. Hoop dat een kindje ons dichterbij elkaar zou brengen. Maar die hoop werd ruw afgebroken. Na vier maanden verloor ik ons kindje.

De miskraam sloeg een gat in mijn hart dat nauwelijks te beschrijven is. Vier maanden had ik gedroomd.

Vier maanden had ik plannen gemaakt. Vier maanden had ik een leven voelen groeien.

En ineens was alles weg. Ik was kapot van verdriet. Juist in die periode begon zijn ware gezicht steeds duidelijker te tonen.

Waar ik steun nodig had, kreeg ik verwijten. Waar ik begrip nodig had, kreeg ik afstand. Alsof het verlies niet zwaar genoeg was, kreeg ik het gevoel dat ik tekort was geschoten.

Alsof ik hem iets had afgenomen. Die periode heeft mij diep geraakt.

Niet alleen vanwege het verlies van mijn kindje, maar ook omdat ik ontdekte hoe alleen je je kunt voelen terwijl je naast iemand leeft. Ondertussen bleef hij aandacht zoeken bij andere vrouwen.

Soms zelfs bij vriendinnen uit mijn omgeving. Onze relatie werd steeds giftiger. Vol wantrouwen. Vol ruzies. Vol teleurstellingen. En toch vonden we elkaar telkens weer terug.

Tot op de dag van vandaag begrijp ik niet altijd waarom. Misschien omdat ik hoopte. Misschien omdat ik bang was opnieuw te falen. Misschien omdat ik dacht dat liefde betekende dat je bleef vechten.

En toen gebeurde het opnieuw.

Ik raakte weer in verwachting. Dit keer bleef de zwangerschap bestaan. Voorzichtig liet ik de hoop weer toe. Niet zo onbevangen als de eerste keer. Daarvoor was ik te bang geworden. Maar genoeg om iedere dag uit te kijken naar de komst van mijn kindje.

Op 21 oktober 2011 werd mijn zoon geboren.

De mooiste dag van mijn leven.

Toen ik hem voor het eerst vasthield, voelde ik een liefde die ik nog nooit eerder had gevoeld. Zo puur. Zo groot. Zo onvoorwaardelijk.

Ik keek naar hem en dacht:

Nu komt alles goed.

Nu wordt hij vader. Nu zal hij veranderen. Nu zullen we een gezin worden. Maar al in het kraamhotel begon die droom te vervagen. Ik had rust nodig. Herstel. Tijd om moeder te worden.

Maar opnieuw draaide alles om gezelligheid, bezoek en alcohol.

Er werd weinig rekening gehouden met mijn behoefte aan rust.

De kosten liepen op en waar ik mij zorgen maakte over de toekomst, leek hij vooral bezig met het moment. De eerste dag thuis kookte hij voor ons. Dat moment staat nog steeds in mijn geheugen gegrift. Misschien omdat ik er zoveel hoop aan had verbonden.

Maar al snel viel alles terug in oude patronen. Dezelfde problemen. Dezelfde ruzies. Dezelfde onrust. Alleen was ik dit keer niet meer alleen. Ik had mijn zoon. Een klein hulpeloos jongetje dat volledig afhankelijk van mij was.

Wanneer ik naar hem keek terwijl hij sliep, voelde ik liefde. Maar ook verdriet. Want ik begon langzaam te beseffen dat zijn vader waarschijnlijk nooit de man zou worden waarvan ik had gehoopt dat hij zou zijn.

Tijdens mijn zwangerschap had ik vaak alles alleen gedaan. Ik bouwde het kamertje. Regelde de spullen. Maakte plannen. En zelfs de fysieke agressie stopte niet volledig. Toch hield ik mezelf voor dat het niet uitmaakte. Ik deed het voor mijn kind.

Niet voor hem. Voor mijn kind. De maanden na de geboorte werden steeds zwaarder. De agressie. De onveiligheid. De spanning in huis. Het gevoel voortdurend alert te moeten zijn.

Mijn zoon groeide op in een omgeving die veilig had moeten zijn. En juist dat brak mij. Want wat ik voor mezelf misschien nog had verdragen, kon ik niet verdragen voor hem. Toen mijn zoon ongeveer één jaar oud was, wist ik dat het genoeg was geweest.

De beslissing kwam niet in één moment. Het was een opeenstapeling van angst, verdriet en verantwoordelijkheid. Op een dag bracht ik hem naar het vliegveld. Hij ging op reis. Zoals zo vaak stond zijn wereld centraal. Onderweg terug wist ik wat ik moest doen.

Ik pakte onze spullen. Mijn spullen. De spullen van mijn zoon. En ik vertrok. Niet uit woede. Niet uit wraak. Maar uit liefde. Liefde voor mijn kind. Liefde voor zijn veiligheid. Liefde voor zijn toekomst. En zo keerde ik terug naar mijn ouderlijk huis.

Een plek waarvan ik ooit had gezworen dat ik er nooit meer zou wonen. Maar deze keer voelde het anders. Ik kwam niet terug als een verslagen vrouw. Ik kwam terug als een moeder.

Een moeder die eindelijk had geleerd dat beschermen soms betekent dat je moet vertrekken.

En hoewel ik dacht dat ik daarmee het moeilijkste hoofdstuk van mijn leven had afgesloten, wist ik nog niet dat de grootste spiegel nog op mij wachtte.

Hoofdstuk 4

De laatste haven

Toen ik die avond het restaurant binnenliep, zag ik hem al zitten.

Netjes gekleed. Rustig wachtend.

Op het moment dat hij mij zag, stond hij op. De stoel werd voor mij aangeschoven. De deur werd voor mij opengehouden. De rekening werd zonder discussie betaald. Het waren kleine dingen. Maar voor iemand die jarenlang had moeten vechten voor aandacht, respect en waardering, voelden die kleine dingen groot.

Heel groot. Na het eten maakten we een wandeling door de stad. We praatten uren. Toen ik hem later bij zijn auto afzette, voelde ik iets wat ik al lang niet meer had gevoeld.

Rust. Geen spanning. Geen onzekerheid. Geen alarmbellen. Gewoon rust. Vanaf dat moment ontstonden er lange gesprekken.

Leuke gesprekken. Diepe gesprekken. Gesprekken waarin we elkaar steeds beter leerden kennen. Niet veel later kwam hij bij mij thuis eten. Ik had gekookt. Mijn zoon liep om hem heen alsof hij hem al jaren kende. En misschien was dat wel het moment waarop ik mijn hart verder opende.

Mijn zoon vond hem geweldig. Dat was voor mij geen klein detail. Dat was alles. Want ik had mezelf beloofd dat nooit meer iemand een plek in ons leven zou krijgen als die niet goed was voor mijn kind. Dus toen alles zo natuurlijk leek te verlopen, stelde ik mezelf steeds dezelfde vraag:

Waarom niet? Waarom zou ik dit geluk niet toelaten? Waarom zou ik blijven leven vanuit angst?

Hij had zelf ook kinderen. Ik ontmoette hen. Mijn zoon speelde met hen. Langzaam ontstond er iets wat leek op een samengesteld gezin. Voor het eerst dacht ik dat ik misschien toch een thuis zou krijgen zoals ik dat altijd had gewild. Niet perfect. Maar warm. Veilig. Compleet.

Toch waren er dingen die ik niet helemaal kon plaatsen. Mijn huis begon steeds meer een soort opvangplek te worden. Kinderen kwamen en gingen. Soms bleef hij weg zonder veel uitleg. Dan verscheen hij weer alsof er niets aan de hand was. Hij bracht ineens grote geldbedragen mee naar huis. En even plotseling waren die weer verdwenen. Hij was aanwezig. Maar tegelijkertijd ook niet. Het was een gevoel dat ik inmiddels kende. Dat kleine stemmetje diep van binnen. Dat onderbuikgevoel.

Maar ik schoof het weg. Hij was lief voor mij. Geduldig. Aandachtig. Begripvol. Na alles wat ik had meegemaakt voelde hij als een verademing.

En bovendien hield ik mezelf voor, iedereen heeft een rugzak.

Totdat ik op een middag thuiskwam. Tussen de post lag een grote envelop. Ik maakte hem open. Wat ik daarin aantrof, zette mijn wereld opnieuw op zijn kop. Er zat een foto in van een zwangere vrouw. Daarnaast zat een brief. Een brief waarin werd uitgelegd dat de baby die zij droeg van hem was. Dat ik niet zo naïef moest zijn. Dat ik moest weten dat er veel meer kinderen waren dan ik dacht. Veel meer vrouwen. Veel meer verhalen.

Ik weet nog dat ik daar stond met die envelop in mijn handen. Mijn hart zonk naar mijn schoenen. Niet weer. Niet opnieuw. Ik stuurde hem direct een foto van de inhoud. Nog voordat ik iets had uitgelegd, wist hij al van wie het kwam. Dat alleen al vertelde mij genoeg.

De zogenaamde ex.

Een woord dat later een heel andere betekenis bleek te hebben. Er ontstonden spanningen. Discussies. Valse Verklaringen. Ontkenningen. Bekentenissen. Langzaam kwam zijn verleden op tafel.

En wat ik hoorde, was meer dan ik ooit had kunnen vermoeden.

Meer kinderen. Meer moeders. Meer relaties. Meer verhalen.

De eerste keer dat hij vader werd, was hij nog jong. Dat kan gebeuren. Maar dit was iets anders. Dit was een patroon. En ik begon te beseffen dat ik niet de uitzondering was. Ik was onderdeel van het patroon geworden. Toch bleef ik.

Want iedere keer wanneer ik afstand wilde nemen, wist hij precies de woorden te vinden die mij deden twifelen. Hij noemde mij zijn laatste haven. De plek waar hij eindelijk thuis was gekomen. De vrouw met wie hij oud wilde worden. De vrouw die anders was dan alle anderen. En ik wilde dat geloven. Misschien wel omdat ik daar zelf ook zo naar verlangde.

Maar hoe meer tijd verstreek, hoe vaker mijn gevoel begon te protesteren. Er klopten dingen niet. December kwam. Hij ging op vakantie. En telkens wanneer ik ontdekte dat de moeder van zijn kinderen daar ook aanwezig was, ontkende hij alles.

Altijd. Iedere keer opnieuw. Wanneer ik vragen stelde, werd ik beschuldigd.

Ik was onzeker. Ik was jaloers. Ik zag spoken. Dat werd mij verteld. Terwijl ik diep van binnen wist dat ik niet gek was. Dat gevoel werd alleen maar sterker. Toch bleef ik mezelf aanpassen. Steeds een beetje meer. Ik slikte mijn woorden in. Ik maakte mezelf kleiner. Paste me aan wat hij prettig vond. Aan wat hij verwachtte. Aan wat nodig was om de rust te bewaren. Zonder dat ik het doorhad, verloor ik opnieuw stukjes van mezelf. Totdat ik bijna niet meer wist wie ik was.

Ondertussen verhuisden we. En opnieuw gebeurde er iets wat mij hoop gaf.

Ik raakte zwanger van mijn dochter.

Op het moment dat ik dat ontdekte, voelde ik hetzelfde als jaren eerder.

Verbondenheid. Hoop. Verwachting. Misschien zelfs de overtuiging dat dit ons dichter bij elkaar zou brengen. Mijn zoon was blij. Ik was blij. We zouden een gezin zijn. Een samengesteld gezin misschien. Maar een gezin. Toch zag ik ook veranderingen. Bij mijn zoon. In huis. In mezelf. Er waren steeds meer signalen dat er iets niet klopte.

Maar de focus lag op de zwangerschap. Op de komst van onze dochter. Op de toekomst. Totdat die toekomst zich langzaam begon te ontvouwen. En niets bleek wat ik ervan had verwacht. Vanaf dat moment werd alles steeds meer bepaald door hem.

Zijn regels. Zijn wensen. Zijn keuzes. Zelfs mijn financiën waren niet langer van mij. Ik werd gecontroleerd. Gekleineerd. Afgebroken.

Langzaam maar systematisch. Ik werd de oppas van zijn kinderen. De huishoudster. De werkmachine. De vrouw die alles draaiende hield. Maar nooit goed genoeg was. Mijn eigen thuis veranderde in een gevangenis. Een plek waar ik niet langer vrij was. Waar ik voortdurend rekening moest houden met zijn stemmingen. Zijn behoeften. Zijn aandacht voor andere vrouwen. Want ook dat bleef bestaan.

Openlijk en zichtbaar.

Zelfs waar anderen bij waren. En wanneer ik daar iets van zei, kreeg ik hetzelfde antwoord. Ik moest niet zo jaloers zijn. Ik moest niet zo moeilijk doen. Ik moest mij niet aanstellen.

Jarenlang vocht ik tegen wat ik voelde. Totdat in 2023 alles instortte.

De laatste puzzelstukjes vielen op hun plaats. Alles wat ik jarenlang had gevoeld. Alles wat ik had vermoed. Alles wat ik had geprobeerd weg te redeneren. Het bleek waar te zijn.

De vrouwen. De leugens. De manipulatie. De verborgen levens. De kinderen. De financiële uitbuiting. De dubbele gezichten. De controle.

De man waarvan ik had gehoopt dat hij mijn veilige haven zou zijn, bleek zelf de storm te zijn geweest. En toen kwam de gedachte die uiteindelijk de titel van dit boek zou worden.

Vier op een rij.

Normaal gesproken betekent dat winnen. Vier op een rij betekent dat het spel voorbij is. Dat je succesvol bent geweest. Dat je hebt gewonnen. Maar terwijl ik terugkeek op mijn leven, zag ik vier relaties.

Vier keer dezelfde les. Vier keer dezelfde wond in een andere verpakking. Vier keer mezelf verliezen.

En ik vroeg me af:

Heb ik verloren? Of heb ik juist gewonnen?

Want ja, ik verloor relaties. Ik verloor tijd. Ik verloor vertrouwen. Ik verloor delen van mezelf. Maar ik vond ook iets terug: Mezelf.

Voor het eerst in mijn leven zonder partner. Voor het eerst zonder de behoefte om gered te worden. Voor het eerst zonder de behoefte om iemand anders te redden. Ik creëerde eindelijk wat ik al die jaren buiten mezelf had gezocht. Een veilige haven voor mijn kinderen. En voor mijzelf.

Sindsdien ben ik nooit meer een relatie aangegaan. Niet omdat ik verbitterd ben. Niet omdat ik niet meer geloof in liefde. Maar omdat ik eindelijk begreep waarom ik steeds dezelfde mensen aantrok. Waarom ik bleef. Waarom ik redde. Waarom ik mezelf verloor.

En dat verhaal begint niet bij de mannen.

Dat verhaal begint bij mij.

